

Ohlédnutí

Sokolské kulturní odpoledne

Tak bylo v Národním osvobození 5/2003 nazváno zdařilé setkání Sokolské župy Středočeské Jana Podlipného v sobotu dne 15. února ve vršovické sokolovně, na němž jsme se i my podíleli. Byla zde uzavírána literární soutěž na závěr oslav 140. výročí vzniku Sokola, ale hrálo se zde a zpívalo. Zpívali též sokolové a sokolky. Jen v té části našeho vystoupení, kdy jsme zpívali klasické vokální skladby (Smetana: *Věno*, Foester: *Oráč*, Janáček: *Láska opravdivá*) a píseň českých sokolů (na slova Aleše Balcárka složil Dušan Machovec) obecnostvo jen velmi pozorně naslouchalo.

Pro nás byla též zajímavostí premiéra lužickosrbské písně *Dobre ranje* Michala Nawaka a Bjarnata Krawce, která nám poddhalila oblast krásné hudby, u nás téměř neznámé.

Při přípravě našeho vystoupení s cimbálovou muzikou Dolina (primáš ing. Maxa) došlo též k zajímavému poddhalení naší historie. Cimbálovku slovem doprovází dr. Milan Doležil. Zdá se vám to jméno povědomé? Ano, je to synovec našeho legendárního sbormistra Metoda Doležila. I taková setkání se na sokolském kulturním odpoledni mohou přihodit.

Stará garda našeho sboru

To jsme vlastně už skoro všichni. Až na vzácné výjimky těch, kteří ještě neslavili šedesátiny. Proto také první setkání znovu vzkříšené naší sekce bylo až manifestační. Vysvětlení těm, kteří zde nebyli: již v lednu tohoto roku dostali všichni bývalí i stávající členové PSPU, na něž měl náš čestný předseda Josef Kocourek adresy, dopis, v němž známý propagátor pozitivního myšlení zve na společné posezení těch, kteří mají chuť a zájem se setkávat při kávě, pivu, čaji či minerálce v nekuřácké restauraci. Vždy první pondělí v měsíci od 15 hodin. Kupodivu bylo v restauraci U Rudolfa II. na Vinohradech 3. února 2003 nabito. Bylo zajímavé poslouchat životní příběhy některých našich nejstarších.

Václav Pazderník je bezesporu jedním z nejstarších Sdruženáků. Narodil se v roce 1914, ve svých 22 letech roku 1936 se stal členem PSPU. Vyprávěl o škole v Suchole, která byla doslova líhni zpěváků pro PSPU. Z jedině

školy pocházelo 8 zpěváků, mezi nimi byli i taci, jako basista Pergtold, který byl ve Sdružení též hospodářem.

Rudolf Stonjek vyhrál svůj boj se stavem po mozkové příhodě a my jsme jen s obdivem sledovali, jak houževnatě čelí této ráně osudu, kdy mnozí již kapitulují.

Chcete-li i vy načerpat optimismus pro život seniora, přijďte na příští setkání první pondělí v měsíci. Zavolejte Pepovi Kocourkovi na tel. č. 271731093 a přesvědčte se, zda se setkání koná skutečně v kavárně Kristián v Řipské ul. č. 19 na Vinohradech (na rohu Řipské a Slezské), podobně jako minulá setkání 7. dubna tohoto roku.

Kühnův dětský sbor slavil

Je paradoxem, že sbor po všech stránkách mladý slaví již sedmdesátku. A je vzácnou shodou, že jeho hlavní sbormistr a dirigent Jiří Chvála slaví letos na jaře též sedmdesátiny.

Jubilejní koncert k oběma shodným výročím byl opravdovou kulturní událostí jara. Konal se ve středu 26. března ve Dvořákově síni Rudolfiny. Jan Kühn, jehož jméno sbor nese, je mnohým z nás velmi dobře znám. Řada z nás prožila svá mladá studentská léta v Českém pěveckém sboru, kde tento původně zpěvák, režisér a sbormistr rovněž šéfoval. Jeho žena Markéta a Antonín Šídlo, náš sbormistr v pozdějších letech, zde tehdy korepetovali a i dětský sbor vedli.

V KDS již za vedení J. Chvály krátce působil i náš bývalý sbormistr Michael Keprt. Tak lze vysvětlit i to, že jedna z jeho skladeb, *Missa brevis pro dětský sbor a varhany*, byla zařazena hned jako úvodní skladba jubilejního koncertu. Byla napsána v letech 1994-5 a se zkráceným textem mešních částí jakoby si skladatel pohrával v nápadně odlišných plochách od kontrastních ploch se závažnými emocionálními sděleními. Ač byla skladba o čtyři roky později skladatelem revidována, neubrání se posluchač dojmu, že jde o skladbu, v níž skladatel a dětské interpreti nacházejí uplatnění své hravosti na zvukovém pozadí varhan.

Další skladbou byla skladba komponovaná pro plánovaný zájezd KDS do Izraele, *Žalm 136 pro dětská sóla, dětský sbor a smyčce*. V hebrejském textu Žalm a hudebními výrazovými prostředky jsou nepřátelé židovského národa vyzýváni k oslavě Boha. Následující *Stabat*

Mater pro dětský sbor a smyčcové kvarteto Ivana Kurze vychází ze středověké sekvence přeložené do češtiny a neokázalým způsobem se dotýkající mysteria utrpení.

Po přestávce byly uvedeny *Písničky ze sna* Jana Hanuše. V tomto cyklu dětských sborů s doprovodem altové zobcové flétny, klavíru a bicích nástrojů využívá skladatel rozmanitých technik ke zhudebnění básní Vl. Štefka – *Sen, Rozhovor s větrem, Pětník štěstí a Probuzení*. Na text Karla Jaromíra Erbena složil Zdeněk Šesták Kantátu pro dětský sbor a klavír *Vítej, slunko líbezné!*

Závěrečnou skladbou celého koncertu bylo pásmo písní a tanců na lidové texty pro dětský sbor a klavír, zobcovou flétnu a bicí Otmaro Máchy. Tato scénická a taneční realizace musí nadchnout citlivého posluchače již při prvním poslechu. Kolik radosti, ryzího citu a umění vložily děti do této inscenace. Kolik krásných prožitků mají děti již při nácviu, při četných provedeních u nás nebo v zahraničí. Jak bohaté jsou tyto děti, které se mohou na činnosti sboru podílet.

Stabat Mater jako droga

Když jsme se vraceli v prosinci loňského roku z koncertu na Kladně (Vánoční koncert kladenského symfonického orchestru (KSO) se konal 4. 12. – viz Zpravodaj č. 50), oznámil nám náš tajemník Antonín Džbánek, že dirigent Vl. Mareš má v plánu na příští rok nastudování a provedení Dvořákova oratoria *Stabat Mater* a požádal nás o spolupráci. Přijmeme nebo odmítneme tuto nabídku?

Musím se přiznat, že jsme ani na okamžik nezaváhali a okamžitě začali plánovat. Bylo nutno zajistit notový materiál, přizvat ke spolupráci některý ženský či smíšený sbor a naplánovat nácviu tak, aby bylo vše k datu provedení připraveno. Vyskytl se i kardinální problém: budeme mít sbormistra? Vidina provedení »Stabat« katalyzovala i vyřešení tohoto problému. Do nácviu se okamžitě pustila i naše nová mladá sbormistryně Tereza Bystřická, a tak náš realizační tým dovedl vše až ke zdárnému konci.

Už během nácviu se začal projevovat význam pozitivního vztahu k této skladbě. Nácviu postupoval poměrně rychle a za soustavné účasti valné většiny zpěváků. Pouze nastupující chřipková epidemie ohrožovala vyváženost jednotlivých hlasů. Dá se říci, že sama skladba přitahovala i nás, zpěváky. Již 28. února jsem dostal dopis od kolegy Miloslava Šepka. Z jeho dvou dopisů vyjímám:

„Se *Stabat Mater* jsem se seznámil ještě v PSPU, když jsme ji kolem Velikonoc (kterého roku?) nastudovali a provedli na koncertě ve Smetanově síni, sv. Mikuláši (Vajnar), ve sv. Vítu (Němcová) a pak ještě v Rudolfinu. Je

to snad největší a moje nejmilovanější skladba z celé historie mého zpívání.

Když jsem se v únoru 1995 loučil s aktivní činností v PSPU, děkoval jsem mimo jiné i za šťastnou náhodu, že jsem se na konci své aktivní činnosti mohl účastnit tak velkého programu. Krátce potom mě kontaktoval František Zima a přivedl mne jako hosta »na výpomoc« do svatojakubského sboru právě na »Stabat«. Sbormistr Josef Hercl svěřoval větší polovinu »Stabat« naší známé, oblíbené a vynikající dirigentce Miriam Němcové. Mimochodem ta už (a další) pozvala již dvakrát na její koncertní provedení této skladby v Rudolfinu s akademickým orchestrem a sborem.

V roce 2001 jsem se výjimečně zúčastnil zájezdu Cantores Pragenses do severoněmeckého Schwerinu, kde byla »Stabat« provedena ve spolupráci se stočlenným smíšeným sborem Domkantorei a orchestrem tamější opery. Recipročně bylo toto dílo provedeno v Praze s hra-deckou filharmonií v kostele U Salvátora opět s Miriam Němcovou.

Stabat Mater jsem zpíval nejméně šestařicetkrát, počítaje v to uplné a souvislé generální zkoušky. Přesto se na každé provedení znovu těším a ve vypjatých místech (a je jich tam dost) prožívám znovu a znovu zvláštní nevysvětlitelné vzrušení. Podle dnešní »moderní« terminologie je to jako droga. Prosim, abych se mohl jako host (vlastně již jako pasivní člen) zúčastnit plánovaných zkoušek a koncertů.“

Stalo se. Ale Míla Šepka nebyl jediným, komu provedení tohoto oratoria přináší velké potěšení. Musím se přiznat, že mezi tyto »závislé« patřím také. Dílo úctyhodné geniality Antonína Dvořáka jsem nastudoval v Českém pěveckém sboru pod vedením Jana Kühna v roce 1952 nebo 1953 (nevedu si autobiografické poznámky). Tehdy se provádělo jen ve Smetanově síni v Rudolfinu s vynikajícími sólisty – Marií Tauberovou, Martou Krásovou, Beno Blachutem a Eduardem Hakenem. Při provedení jsem stával v poslední řadě tenorů pod varhanami a odtud jsem naslouchal zejména sólistům ve druhé části *Quis est homo, qui non fleret*, Hakenovi ve čtvrté části *Fac, ut ardeat cor meum*, Beno Blachutovi v šesté části *Fac me vere tecum flere* a Martě Krásové v deváté části *Inflamatus et accensus*. Když se dílo chýlilo k závěru, zavládlo opravdové vzrušení, které pak vyvrcholilo při sborovém sólu v desáté části *Quando corpus morietur, fac, ut animae donetur paradisi gloria*. V této části jsem se nikdy neubráníl zvláštnímu vzrušení.

Letošního provedení se zúčastnil též můj bratr, který se osobně památného provedení ve Smetanově síni též se stejnými pocity, které si pamatuje po celý život, účastnil a připomenul mi, že je to vlastně už padesátiletá historie.

To vše se mi vybavilo při ohlédnutí na letošní provedení v kostele sv. Gottharda ve Slaném v sobotu 29. března a v kostele sv. Tomáše v Praze na Malé Straně v neděli 30. března tohoto roku.

Pamětní deska na domě J. B. Foerstra znovu instalována

V našem Zpravodaji (č. 39/2001, str. 5 – Kam zmizela?) jsem v dubnu 2001 upozornil naše čtenáře a následně dopisem i starostu MČ Prahy 10 na nejasný osud pamětní desky JBF, která zmizela z domu ve Foerstrově ulici č. 9 ve Strašnicích při rekonstrukci domu, v němž J. B. F. prožíval poslední léta svého života. Nový majitel krásnou vilu zrekonstruoval a nemínil trpět na „svém hradu“ kulturní památku, která připomíná velikána naší hudební historie. Jen díky vedoucímu odboru vzdělávání a kultury Mgr. Miloslavu Janečkovi, který v opakovaných jednáních se současným majitelem vily, která nebyla jednoduchá, kdy byla zvažována různá jiná řešení, nakonec docílil toho, že od srpna 2002 je pamětní deska na pobyt JBF na svém původním místě.

Jménem všech kulturních lidí a přátel a příznivců JBF panu magistru děkujeme!

Výměna stráží v Hamburku

Přesněji řečeno u našich partnerů ve sboru Hamburger Liedertafel von 1823. Nám známý předseda Joachim Tanger ukončil v letošním roce své řádné funkční období. Na valné hromadě dne 14. února mu Jürgen Güldener poděkoval za dlouhodobé a plodné působení ve funkci od roku 1988. Čestným členem HL se stal za 25 let členství a 14 let ve funkci předsedy. Z rukou místopředsedy přijal i diplom, stvrzující tuto skutečnost.

Novým předsedou se stal po řádné volbě Heinrich Volker, nám známý sympatický kolega ze zájezdu HL k nám, v říjnu minulého roku. Blahopřejeme!

Splnil si svůj sen

V době totality se vypravoval následující vtíp: Lidé tvrdí, že je problém dostat povolení k cestě na Západ. Není to pravda. Na Západ je možno jezdit zcela volně, jen je nutno splnit dvě podmínky: věk nad 80 let a písemné svolení k cestě podepsané oběma rodiči.

Za dosavadních 22 let svého členství v PSPU jsem měl možnost poznat se sdružením mnoho evropských zemí. Vážil jsem si toho zvláště v době, kdy bylo cestování na Západ pro normálního člověka téměř nedostupné. V roce 1996 jsem se zúčastnil s Pražským pěveckým sborem

Smetana překrásného zájezdu do USA. Považoval jsem to za vyvrcholení svého zpívání. V loňském roce to vypadalo tak, že bude tento vrchol překonán jarním koncertním zájezdem do Austrálie. Bohužel se cesta z mnoha důvodů neuskutečnila. Byl jsem už tak naladěný na to, že uvidím Austrálii, že jsem neodolal a podnikl jsem cestu k protinožcům s cestovní kanceláří a teď bych se rád podělil o pár zážitků a dojmů z tohoto vzdáleného kontinentu.

Cesta se uskutečnila s pražskou cestovní kanceláří ESO, trvala 17 dní, ve výpravě bylo jen šest lidí. Letěli jsme 24. listopadu do Londýna, tam jsme přestoupili a letěli do Singapuru (13 hodin letu), kde bylo mezipřistání. Bohužel v Singapuru se zjistilo, že letadlo má nějakou poruchu, takže jsme ze Singapuru odlétali se zpožděním 3 hodiny. Do Sydney trval let dalších 7 hodin. Na cestě jsme byli celkem 29 hodin, z toho čistá doba letu byla 22 hodin (2 hodiny z Prahy do Londýna). Z Londýna jsme letěli tím největším boeingem 737 (Jumbo jet), který pojme přes 400 cestujících (letadlo bylo plné). Dlouhou cestu jsem si krátil skoro stálým sledováním obrazovky. Každý pasažér měl před svým sedadlem televizní obrazovku, kde si mohl vybrat některý z mnoha filmů anebo sledovat průběh letu na mapě. Já jsem si vybral mapu, kde po celou cestu ukazovali polohu letadla a mnoho dalších údajů (rychlost letu, výšku letu, vzdálenost do cíle, rychlost větru, venkovní teplotu-většinou kolem minus 50-60°C, čas v místě startu, čas v místě cíle, přibližnou dobu doletu do cíle atd). Zajímavé bylo i vybavení, které jsme dostali: sluchátka pro poslech zvuku k televizním filmům, polštářek, jakousi deku na přikrytí, širokou černou pásku na oči, aby bylo možno lépe spát, ponožky a miniaturní zubní kartáček s miniaturní zubní pastou.

Při doletu jsme si posunuli hodinky o 10 hodin dopředu. V Sydney na nás čekal český průvodce. Zůstali jsme tam dva dny. Viděli jsme samozřejmě krásnou budovu opery postavenou v padesátých letech, přístavní most (Harbour bridge), který byl postaven ve třicátých letech dvacátého století a Australané mu přezdívali „ramínko na šaty“ (vrchol mostu je 134 m nad hladinou moře, je možno absolvovat jakési lezení po celé konstrukci mostu s průvodcem, trvá to asi 3 a půl hodiny, stojí to 150 australských dolarů, účastníci se musí obléci do šedých úborů, aby esteticky nerušili vzhled mostu a jsou po celou dobu přivázáni ke konstrukci), potom jsme navštívili velmi pěknou botanickou zahradu, zajímavé čínské zahrady s pagodami, vodotrysky atd, vyjeli jsme na 300 m vysokou vyhlídkovou věž, projeli jsme se jednokolejnou vyhlídkovou dráhou nad centrem Sydney (jezdí asi ve výši prvního patra), vykoupali jsme se na známé pláži Bondi beach (voda v Tichém oceánu nebyla moc teplá, i když už bylo v Austrálii léto), absolvovali jsme asi 40 minut trvajících

jízdu lodí po zátoce kolem opery a přístavního mostu, byli jsme také v kině, kde je údajně největší plátno na světě a kde se promítá jakýmsi systémem 3D (dostali jsme zvláštní brýle, jejichž pomocí jsme viděli skutečně prostorově a člověk měl pocit, že je přímo v centru dění-viděli jsme dokumentární film o budování kosmické stanice na oběžné dráze a záběry byly tak sugestivní, že jsem měl chvílemi pocit, že jsem s ostatními astronauty na oběžné dráze v beztlákovém stavu).

Prohlédli jsme si také obrovské akvárium, kde jsou soustředěni nejrůznější mořští živočichové včetně žraloků. Ze Sydney jsme letěli do Alice Springs, do samého centra Austrálie. Dále už jsme jezdili mikrobusem. V Alice Springs jsme viděli mnoho původních obyvatel, neboli „aborigins“ („ti, kteří jsou tam od začátku“). Žijí buď v buši kolem posvátných kopců a živí se červy, rostlinami a pod. anebo žijí ve městech, posedávají na zemi v parcích a popíjejí. Jejich vzhled nebyl příliš vábný, ba právě naopak – černá pleť, vysedlé nadočnicové oblouky, mohutné vlasy a plnovousy, ženy s velkými břichy a tenkýma nohama, většinou bosé, děti nahé. Údajně obývají Austrálii už po desítky tisíc let (50-60 tisíc) a dostali se tam prý z Asie.

V Alice Springs je také centrum letecké lékařské služby, odkud vylétají lékaři do velkých vzdáleností k ošetření pacientů. Jinak je totiž zvláště na odlehlých farmách lékařská služba nedostupná. Některé farmy, kde se pěstují ovce, jsou obrovské, dokonce jedna má prý rozlohu jako celá Česká republika. Hustota obyvatel je velmi malá. Austrálie má kolem 20 milionů obyvatel, ale rozlohou je prakticky tak velká jako Evropa. Měl jsem vždy zkrleslé povědomí o její velikosti dané tím, že v atlasech bývá zobrazována v úplně jiném měřítku než třeba Evropa.

Navštívili jsme také jednu z dalších dominant Austrálie, Ayers Rock (název podle australského ministerského předsedy z počátku 20. století). Je to údajně největší monolit na světě-mohutný kopec, který se zvedá náhle z úplně roviny do výšky 350 m. Je dlouhý necelé čtyři km. Pro domorodce je to posvátné místo, kde odbývají jednou za rok zvláštní rituály. Nemají rádi, když na kopec šplhají turisté, považují to za znesvěcení. Dá se tam sice vylézt, i když obtížně, ale každoročně prý tam několik turistů zahyne buď proto, že spadnou anebo proto, že dostanou infarkt z námahy ve velkém vedru (v době, kdy jsme byli v tom rudém centru Austrálie, byla teplota asi kolem 40 st., bývá tam prý až 50 st.C.) Území kolem tohoto posvátného kopce (a podobně i další území) vrátila australská vláda asi před 25 lety domorodým obyvatelům do vlastnictví a dnes se oficiálně používá pro tento monolit místo Ayers Rock původní domorodé jméno Uluru.

Podobně je to s dalšími nádhernými skalami, které jsou asi 20 km vzdáleny (název Olgas se změnil na původní

Kata Tjuta, což znamená mnoho hlav). Pozorovali jsme ten podivuhodný monolit Uluru jednak večer při západu slunce, jednak časně ráno při východu slunce. Jeho barva se měnila přes krásně červenooranžovou do tmavší až šedé a opačně. Tyto změny vždy sleduje spousta lidí s kamerami a fotoaparáty. V centru Austrálie (v oblasti Kings canyon a Kata Tjuta) jsme také absolvovali dva poměrně náročné asi 4 hodiny trvající pochody ve skalách-s výstupy (turistickými, ne horolezeckými) na skály a potom zase sestupy do hlubokých kaňonů atd. Snažili jsme se jít na tyto pochody ráno kvůli vysoké teplotě, přesto i ráno byla teplota dost vysoká. V 11 hodin dopoledne už se z bezpečnostních důvodů přístupy do skal uzavírají. Letěli jsme také nad jedním kaňonem malou helikoptérou – bylo to trochu dobrodružné, helikoptéra byla jen pro 3 pasažéry kromě pilota a nejhroší bylo, že neměla žádné dveře. Seděli jsme přivázaní jen jednoduchými pásy jako v autě a pod námi hloubka-připadal jsem si jako v akčních filmech, kdy policajti sedí v helikoptéře vykloněni ven a střelíjí po banditech. Navštívili jsme také malé městečko Coober Pedy (asi 4 tisíce obyvatel), které je široko daleko obklopeno jen pouští a buší. Je to hornické město, kde se dobývají opály. Zájemce si pronajme „claim“ asi 100 x 100 m a snaží se kopat a hledat jednak na povrchu, jednak pod zemí. Okolí celého města je jeden kopec vyvezené zeminy vedle druhého a všude nápisy, že je nebezpečí pádu do podzemí. Nemají tam ani dálkové vedení elektřiny, proud se vyrábí benzinovými agregáty anebo přeměnou energie větru pomocí velkých vrtulí. V létě tam bývá teplota až 50°C, proto jsou některá obydlí, ale i kostely, restaurace apod. umístěny v jakýchsi jeskyních vykopaných ve skalách. Setkali jsme se tam dokonce s jedním Čechem, který se už asi 17 let snaží hledat opály. Vypadal dost drsně, zajímavé ale bylo, že měl na sobě tričko, které sice už něco pamatovalo, ale byl na něm stále dobře čitelný nápis Czech Republic.

Byli jsme také v dolech, které už nejsou v provozu a slouží jako jakési muzeum. Zajímavá byla návštěva jednoho skalního „bytu“, kde sídlí „krokodýl Harry“. Nad jeskyní byl velký nápis „Demokratická republika krokodýlího hnízda, vizum není potřeba, vstupné 2 dolary“. Bydlí tam člověk, kterému je asi 77 let, tvrdí, že je potomek šlechtického rodu z Lotyšska a živil se v mládí lovem krokodýlů. Po stěnách své jeskynní „republiky“, má zcela zvláštní výzdobu-spoustu fotografií z doby, kdy lovil krokodýly, ale také fotografie, na kterých je zachycen společně s různými návštěvníky své residence, mimo jiné s nahatými slečnami, všelijaké bizarní suvenýry, jako na př. různé součásti dámského spodního prádla (na jedné podprsence je český nápis: Dar od Olgy z Čech). S turisty

se rád pobaví, zatímco z magnetofonu zní „Podmoskevské večery“ nebo „Kaťuša“.

Ze severu Austrálie na jih vede prakticky jen jedna dobrá silnice, která se jmenuje Stuart highway (podle jednoho z cestovatelů, který prozkoumával vnitrozemí). Je dlouhá několik tisíc kilometrů, většinou jsou tam velmi dlouhé rovné úseky, kolem silnice je jen červená poušť a buš s křovinami na mnoha místech spálenými od četných požárů. Jeli jsme tam mnohdy dlouhé kilometry aniž bychom potkali auto. V jednom úseku nám praskla u auta pneumatika a nezbylo nám nic jiného než se modlit, abychom dojeli s rezervním kolem do nejbližšího města, kde pneumatiku vyměnili. Není rozumné vydávat se do buše pěšky. Jednak proto, že se tam prý snadno zbloudí, jednak proto, že jsou tam velmi jedovatí hadi.

Navštívili jsme město Adelaide, které je velmi příjemné, protože tam není moc mrakodrapů, zato je tam mnoho starých domů z viktoriánské doby, je tam velmi živá pěší zóna. Všude už byla krásná vánoční výzdoba. Velmi zajímavá byla jízda po Great ocean road (velká oceánská silnice). Vede podél břehů Tichého oceánu v jihozápadní části Austrálie. V blízkosti silnice je mnoho vyhlídkových míst, odkud je možno z výšky pozorovat bizarní skály s mohutným mořským příbojem, které se tyčí přímo z moře jako malé ostrůvky. Viděli jsme tam také mnoho surfařů, kteří vyhledávají ty největší vlny, plavou vleže na bříse na prkně proti příboji a ve vhodném okamžiku se na prkno postaví a kloužou po vlnách, dokud je vlny nesmetou. Někteří prý tomu tak propadli, že vůbec nepracují, berou podporu a věnují se denně jen surfování. Zajímavé bylo také městečko Ballarat, které se stalo v polovině 19. století městem zlaté horečky (první zlato tam objevili v roce 1851).

Na konec pobytu v Austrálii jsme přijeli do Melbourne. Je to docela příjemné město. Vyjeli jsme mj. výtahem do 56. poschodí jednoho mrakodrapu, odkud je možno pozorovat celé město z ptáčích perspektivy, prochodili jsme centrum města pěšky, jezdili jsme ale také hodně tramvají. Melbourne je snad jediné město v Austrálii, které má tramvaje. Kromě běžných linek jezdí kolem centra města tramvaje, které se jmenují „City circle tram“. Jezdí v obou směrech vždy asi po 10 minutách, celý okruh objedou asi za 40 minut a jízda je zdarma. Průvodčí v tramvaji rozdává cestujícím prospekty o trase tramvaje a hlásí do mikrofonu, jakým pamětihodnostem je možno dojet z jednotlivých zastávek. Zajímavá byla mj. návštěva rodného domku nebo spíš chaloupky kapitána Cooka, jednoho z objevitelů Austrálie. Australané ji koupili v Anglii, rozebrali, dovezli do Melbourne a tam ji znovu postavili. Města Melbourne a Sydney jsou odjakživa rivalové. Obě města se také ucházela o to být hlavním

městem Austrálie. Dopadlo to tak, že se postavilo úplně nové hlavní město Canberra, které je situováno mezi Melbourne a Sydney.

Z Melbourne jsme potom letěli opět do Singapuru, pak do Londýna a do Prahy. Když jsme počítali kilometry, které jsme celkově absolvovali letadlem, zjistili jsme, že moc nechybí do obvodu rovníku. Dojmů a zážitků z cesty bylo mnoho, jedním z nich bylo i to, že jsme viděli oblohu jižní polokoule s jejím Jižním Křížem. Samozřejmě jsme viděli mnoho klokanů od malých tzv. zaječích až po velké klokany (jednoho jsme bohužel porazili autem), velbloudy, emu atd. Velmi zajímavá byla návštěva deštného pralesa se spoustou obrovských kapradin a eukalyptů. Když jsem přiletěl do Prahy, byla to trochu změna, teplota byla asi 15° C pod nulou.

Celkově byla cesta velmi zajímavá, i když po mnoha stránkách náročná. Škoda, že naše generace byla značně ochuzena o možnost volně cestovat. Má pravdu můj gymnaziální profesor zeměpisu, kterému je 92 let, když mi před několika týdny napsal v dopise: „Člověk by se měl učit zeměpis především cestováním“. Příznám se, že moje zeměpisné znalosti o Austrálii byly do této doby velmi slabé a nedal bych dohromady australské státy a jejich hlavní města (Severní teritorium-Darwin, Jižní Austrálie-Adelaide, Victoria-Melbourne, Západní Austrálie-Perth, Nový jižní Wales-Sydney, Queensland-Brisbane, kromě toho ostrov Tasmánie-Hobart a některé zámořské oblasti). Teprve teď mám o Austrálii trošku představu, i když samozřejmě nedokonalou. Omlouvám se za eventuální zeměpisné nepřesnosti v tomto povídání zvláště těm členům, kteří Austrálii znají z vlastní zkušenosti—je jich mezi námi několik.

Připravujeme

❖ Středa 28. května: koncert PMS v Čelákovících..

PSPU tímto koncertem zahajuje sérii koncertů k 95. výročí svého založení. Koncert se koná v kostele Církve čsl. husitské v Čelákovících v 18 hodin. Sbory budou též přijaty starostou města.

❖ Sobota 7. června: 3. ročník Foerstorvých Osenic

K účasti na tomto našem festivalu je přihlášeno deset pěveckých sborů UČPS z pražské, středočeské a východočeské oblasti. Letošní ročník bude i se zahraničními hosty—zúčastní se i dva slovinské sbory. Zahájení festivalu je v 10 hodin slavnostní bohoslužbou v chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Osenicích. Poté budou uvedeny duchovní skladby Foerstrů jako epilog bohoslužby.

Odpolední přehlídka bude uvedena odhalením pamětních desek Antonu Foerstrovi, slovinskému národnímu skladateli, osenickému rodákovi, a J. B. Foerstrovi, čestnému občanu Osenic, po němž je pojmenována i škola, v níž je už od roku 2000 Pamětní síň Foerstrova rodu.

Setkání všech pěveckých sborů v amfiteátru před školou vyvrcholí společným zpěvem písně, která byla nejoblíbenější písní sbormistra Jiřího Vály, jehož památce je setkání sborů UČPS též věnováno. Večerní koncerty Foerstrových Osenic se budou konat současně v Dětenicích, v Dolním Bousově a v Jičíně.

Na letošním ročníku se bude podílet rekordní počet sborů (dvanáct) a též rekordní počet účinkujících – na 380 zpěváků. Doufejme, že přiláká i rekordní počet návštěvníků do Dětenic. Návštěvníci mají možnost si prohlédnout vedle Foerstrovy síně i zámeckou zahradu, zámek a letos i nově otevřený pivovar.

Bratr Josef Klička vás zve

na letošní sérii krásných koncertů písňových, sborových i orchestrálních v průběhu června a července:

- 6. 6. Rudolfinum – orchestr university Yale
- 29. 6. Kostel Šimona a Judy – sbor z Ioway
- 4. 7. Kostel Šimona a Judy – sbor z Kanady (Mozart)
- 20. 7. Rudolfinum - orchestr university Purdue

Vstupenky zdarma si máte možnost objednat u ing. Josefa Kličky, tel. 241710136, mobil 608180492.

Omluva

Redakce se omlouvá za nesprávné datum narození O. Lipše – správně je 14. 3. a děkuje všem, kteří nás upozornili na nesprávný údaj ve vzpomínce na bratra Jiřího Neumanna. Jiří se narodil v roce 1934, mělo tedy být správně: 69. narozeniny.

Internet

Máte-li možnost připojení PC na síť, naleznete informace o UČPS na adrese www.ucps.cz, o Pěveckém sdružení pražských učitelek na adrese www.pspu.euweb.cz. Budeme mít i my své internetové stránky?

Kalendárium podle J. Němejce

Narozeniny: květen: 2. 5. J. Klička (65), 6. 5. Zd. Vykopal (77), 7. 5. J. Urbánek (82), Vích (71), 17. 5. L. Černý (40), 24. 5. J. Vystrčil (72), 25. 5. Vl. Doležal (83), 29. 5. L.

Pokorný (62), Vl. Pokorný (81), 30. 5. M. Víšek (83); červen: 3. 6. J. Štembera (75), 4. 6. J. Kasal (80), 5. 6. M. Keprt (31), 7. 6. J. Věk (77), 11. 6. O. Pohl (85), 13. 6. A. Šídlo (78), 17. 6. O. Pátek (82), J. Hlaváček (66), 18. 6. Vl. Hladík (64), 20. 6. J. Dohnal (63), 24. 6. A. Džbánek (73).

Jmeniny: květen: 7. 5. Stanislavové – Pešička a Sedláček, 16. 5. Jan Voříšek, 23. 5. Vladimírové – Doležal, Hanzlík, Hladík, Pokorný a Vorel, 28. 5. Vilém Ulrich; červen: 5. 6. Ivan Dohnal, 13. 6. Antonínové – Džbánek, Fišer, Kříž, Šotola, 18. 6. Milanové – Kroc, Černý, 21. 6. Alois Stehlík, 29. 6. Petr Štěpnička.

Přejeme všem pevné zdraví!

Uzávěrka tohoto čísla: 14. 4. 2003. Na vydání a distribuci spolupracovali: Fr. Zumr (neoznačené příspěvky), A. Stehlík, J. Klička, M. Šepek, J. Němejc, D. Machovec a Vl. Hanzlík.

Vydává PSPU, Jihlavská 609, 14000 Praha 4 – Michle, tel. 261262517, IČO 16188161.